

8JH-1

7.21

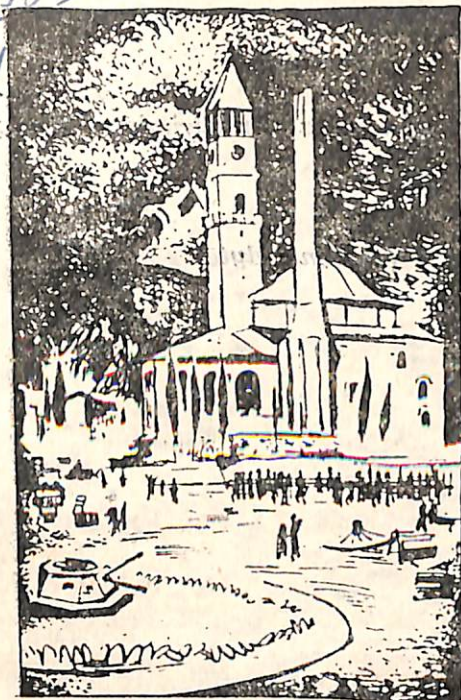

Filadi i Tetorit

KOLË
JAKOVA

891-983-1

T.21

KOLË
JAKOVA

LIBRARIOTEKA E SATE

~~39560~~

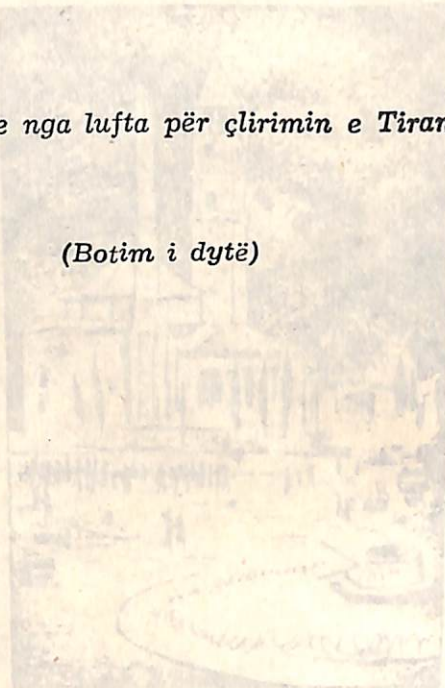
32761

Filladi i Tetorit

SHTËPIA BOTONJËSE «NAIM FRASHËRI»

Frymëzime nga lufta për çlirimin e Tiranës

(Botim i dytë)

Redaktor: Dhimitër Fullani
Korektor letrar: Astrië Kasimati
Kopertina: Spiro Kristo
Redaktor teknik: Adem Lita

Tirazhi 3000 kopje Format 70 x 100/32 Stash: 2204-65

Shtyp N.I.S.-. Shtypshkronjave «Mihal Duri» — Tiranë 1966

FLLAD I TETORIT

Fryj, fllad i Tetorit, mbi Shqipninë-nanë,
erdhi dita jote sot, o moj Tiranë!

Nga llomsinë e turpit, nga tradhti e ndytë,
vijmë të të nxjerrim, të t'i puthim sytë.

Brigadë mbas brigade zbresim na nga mali;
oh, Tiranë e dashun, sa na mori malli!

Kemi shpijat tona, vjete s'i kem' pamë,
nanat, edhe motrat, që n'mjerim i lamë.

Për të shkretën votër zemra po na fshan;
prindët tonë të shtrenjtë janë apo nuk janë?

Jemi ktu me mija, që për t'parën herë
të shikojmë nga Dajti, o Tiranë e mjerë!

Skajeve t'Shqipnisë, pa cak e jetëmë...
Shtrejtë kushtoi liria që na sot po bijmë!

Shtëpitë e kësollat vorfënisht ndër tue,
shkrumb i bani anmiku, gja s'la pa punue.

Babën n'pemë e varën, gruen e pushkatuen,
fmihtë të llahtarisan malin, t'shkretët, muernë.

Ndoshta nana plakë shpatit i ka mbledhë;
shtek pa shtek e mjera n'Tiranë i ka sjellë.

Ndoshta prap' i shohim, — Oh, kët' sa e
dëshrojmë! —
Në gji tand, Tiranë, prap' na t'i takojmë!

Lamë kësolln' e vjetër, bahu nanë e dytë,
gjena, pra, një votër ku t'i hapim sytë.

Na hetoi anmiku n'dylbi nga kalaja;
buçet prej Petrele topi edhe mortaja.

Nuk duen me na lanë mallin, ne me e shue,
tmershëm pëlçet gjylja, shkrepat tue dërmue.

O, na njef ne Dajti, Dajti miku ynë,
për ca shkrepa mali nuk i bahet vonë.

Le t'buçasë mortaja, topi nga çdo anë;
filloi festa jote sot, o moj Tiranë!

Zgjou, pra, djep i dashun, që rrite Partinë,
dil e pritë burrat, që tek ti po vijnë.

Ngrihu madhështore ashtu si t'ka hije, —
ky tetor i bukur po sjell erë lirije!

DAFINA

Shkrep në shkrep Dajtit bujar
po na vjen një gjerëqinë;
luftëtareja Dafinë
po thek hapin nëpër shpat.

Plaga e dorës iu shërue,
që pat marrë një muej ma parë,
përleshë keqas me tradhtarë
nalt Macukllit, atje n'Mat.

Çantën shpinës, fesin n'dorë,
pushkën n'krah e plot gjerdanë,
shtatkrenares partizane
era flokt ja ledhaton.

E Dafina një dëshirë
ka sot vetëm: të shpejtojë;
e muer malli t'i takoië
shokë e shoqe n'batalion.

Oh! ky mall, që u lind n'beteja,
na bashkoi ne në një votër;
ma mirë s'vete vllahu me motër.
Lot e brengë i kemi tok.

Kur u vra Mefail Toska,
qau Dafina si për vllanë;
e kish babë edhe e kish nanë,
krah e kish të mjerin shok.

Rrethue keq atje n'Qarrishte
ngri kallkan mauzerja n'dorë,
gjak tu'i rrjedh plaga në borë
n'krah të shokve çau mb'atë anë.

Shpesh këmishën arna-arna
copë e bani me lidh' varrë,
që n'beteja kishin marrë
shokt e saj përlesh n'gjerman.

Coli i vogël nga Sulova,
qëndis trupin me mashinë,
n'prehën t'motërës Dafinë
meku syt' e zez e u pak.

E Dafina, pa u kujtue,
Imonte dialin lehtë e lehtë,
s'dukej dekë, dukej tue fjetë
trimi Col lule-zamak!

Plaga e lidhun në betejë
zemrat lidhi për ngahera.
Nget Dafina e lehtë si era
e mbi Dajt arrin fluturim.

Përmbi shtroje të blerueme
ja, Tirana i del përball.
— Oh' Tiranë, për ty sa mall
zjen e mjera n'parzëm tim! —

thirri vajza e n'vend shtangovi.
Kundruell erës po shikonte,
t'vorfnën shpi pa da kërkonte,
por ajo nuk gjindej dot.

— Ja sahati, ja edhe pisha,
syt e mi ma s'po shikojnë;
pamjen pse ma turbullojnë?
— Sytë, o vajzë, i ke me lot!

Qan Dafina mbi një gur
me ngashrim e zemër-valë,
qan e shfren ashtu pa fjalë,
— le të shfrehë se ka hak!...

I kujtohet ajo natë,
kur trokiti e zeza derë.
N'kambë u ngrit baba me i herë
vdekë fytyra pa 'i pikë gjak.

— Lypin ty, o bij', por baba
të ka rritun me mundime,
pa u ba shkrumb kjo shpija ime
nder e votër s'i turpnoj.

Kështu foli e bombën gati
me i dhanë zjarr, shtërngoi në dorë.
— Kuku, — briti nana e giorë, —
Ç'asht ky kob, që na mbuloi!

Klithma e nanës zgjoi Agronin.
U dridh foshnia; e bukra ftyrë
shpejt iu vyshk e zu t'këqyrë
thue se vdekja e ndiqte pas.

E Petriti, shpirt i motrës,
pioneri luftëtar,
synin xhixhë edhe krenar
s'e veniti asnjë ças.

— Eja, bij, ta çel un' rrugën. —
Si i tërbuem u sul at'hera
Saliu i gjurë e, aty ke dera,
plasi bomba për hata.

Nëpër flakë, ashtu si n'andërr,
ftyra e babës prap' i ngjan;
gjuejnë fashistat për gjithë anë,
ai përball qëndron kala!

Mandej për një ças përkulet.
Qan Dafina tue e kujtue
babën trim përtokë rrëzue,
porsi lis me dega plot.

Oh! Tiranë, sa m'turbullove!
Plot dy vjet topa e granata
m'ushtuen vesht e kurr s'e pata
kët pikllim, që m'solle sot.

— Pra, qëndroni nanat tona, —
thrret Dafinë, — si ju ka hije.
Për katilat, ja po bie
Divizjoni partizan.

Për një atë dhe ku ra Qemali,
ai, që sytë m'i hapi i pari,
e mbi vorr po i rritet bari,
ta mbërrijtëm, o Tiranë! —

ZANI I TIRANËS

Dielli i vjeshtës s'parë
gjithnjë djeg si furrë.
Trupin plagë Tirana
nuk përkulet kurrë.

Frytet ndër kopshtije
s'mendon kush t'i mbledhë;
n'që se lodhet pema,
përtokë le t'i hedhë.

Kemi halle t'jera;
presim na me mall
të na vijnë sokolat
le me yll në ballë.

Luftëtart e nanës,
me pushkë e gjerdanë,
vijnë që ta djegin
brenda në Tiranë.

Zbret ushtri e malit
si Drini me valë.
Del, baloz i dreqit,
byjrum, n'mujsh me e ndalë!